

සිංහල සංස්කෘතිය හා උතුරු ඉන්දීය සංස්කෘති

සංස්කෘතික පවුලක් හෙවත් සංස්කෘතික කුලකයක් යනුවෙන් අදහස් කෙරෙන්නේ මූලික වශයෙන් ගත්කල සමාන සංස්කෘතීන්වල එකතුවකි. මෙහි දී මූලික වශයෙන් සමානය යන්න නිර්වචනය කෙරී නැත. සංස්කෘති දෙකක් සර්වප්‍රකාරයෙන් ම සමාන නො වේ. එසේ සමාන වන්නේ නම් එතැන ඇත්තේ සංස්කෘතීන් දෙකක් නොව එකකි. මූලික වශයෙන් සමානය යන්නෙන් ගම්‍ය වන්නක් නම් අදාළ සංස්කෘතීන්හි අසමානත්ව ද ඇති බව ය.

අපි උදාහරණයකට ඉන්දියාවේ හා ලංකාවේ සංස්කෘති ගනිමු. මේ ඕනෑම සංස්කෘති දෙකක් අතර වෙනස ඉන් එක් සංස්කෘතියක් හා යුරෝපීය සංස්කෘතියක් අතර ඇති වෙනසට වඩා අඩු ය. ඉන්දියාවේ හා ලංකාවේ සංස්කෘතිවල හින්දු ආගම හා බුදුදහම පැන නැගී ඇත. අද ඉන්දියාවේ බෞද්ධයන් ඇත්තේ සුළු ප්‍රමාණයක් වුව ද හින්දු ආගම ට බුදු දහමින් අධිකයේ දී වී ඇති බලපෑම අති මහත් ය.

බොහෝ විද්වතුන් පතුරුවා ඇති, එමෙන් ම ඔවුන් විශ්වාස කරන මතයක් නම් බුදුදහම ජනිත වූයේ හින්දු භාරතයක බව ය. එහෙත් මෙය සාවද්‍ය මතයකි. හින්දු ආගම යනු වෛදික ආගම්වල ද, බුදුදහමේ ද ජෛන දහමෙහි ද තවත් මතිමතාන්තරවලද එකතුවෙන් පැන නැගුණු එකකි. වෛදික ආගම්වල බල බිලි පූජා ඇතත් හින්දු ආගමෙහි එවා නැත. හින්දු ආගම අහිංසාවට වැදගත් තැනක් දෙයි. අහිංසාව හින්දුන්ට ලැබුණේ බුදුදහම හා ජෛන ආගම ඔස්සේ ය. හින්දු ආගම යනු වෛදික ආගම් නොව අනාර්ය සංස්කෘතියක් බිහි වූ බුදුදහමෙන් ද ආභාසය ලැබ බුදුදහමට පසුව බිහිවූ ආගමකි.

ඉන්දියාවේ හා ලංකාවේ සංස්කෘතිවල ඇති ප්‍රධානම අංගයක් නම් සංසාරය පිළිබඳ ඇති විශ්වාසය ය. ඉන්දියාවේ හා ලංකාවේ මුස්ලිම් හා ක්‍රිස්තියානි බැතිමතුන් වෙතත් සංසාරය යන සංකල්පය කලාපය මුළුලෙහිම පැතිරී ඇත. නැවත නැවත ඉපදීම යන සංකල්පය පහසුවෙන් ඇති වන්නක් නො වේ. අප්‍රිකාවේ ඇතැම් රටවල නොදියුණු මට්ටමේ නැවත ඉපදීමක් දැකිය හැකි ය. එහෙත් සංසාරය හා ඉන්පසු සංසාරයෙන් ඉවත්වීම යන සංකල්ප වැඩි ඇත්තේ භාරතයෙහි හා ලංකාවෙහි ය.

සංසාරය හා නැවත භවයක් ලබාගැනීම පිළිබඳ විවිධ මත ඉන්දියාවේ හා ලංකාවේ ඇත. හින්දු ආගමෙහි ආත්මයක් ඇත. බෞද්ධයන්ට ආත්මයක් නැත. එමෙන් ම බෞද්ධයන් නිවන්දැකීමට උනන්දු වන අතර හින්දු ආගමෙහි විමුක්තිය යනු බ්‍රහ්මත් සමග එකතුවීම ය. එවැනි අසමානකම් තිබුණ ද මෙහි ඇති සමානකම් බොහෝ ය. සිරිත් විරිත් ඇදුම් පැලඳුම් කැම බීම ආදියෙහි ද සමානකම් වෙයි.

එක් සංස්කෘතික පවුලක සාමාජික සංස්කෘති අතර සමානකම් පිළිබඳ ව අපට එසේ සඳහන් කළ හැකි මුත් එ පිළිබඳ ව පැහැදිලි අර්ථකථනයක් කිරීමෙහි ලා ප්‍රශ්න ඇති බව රහසක් නොවිය යුතු ය. සංස්කෘති දෙකක් දී ඇති විට එ සංස්කෘති එකම පවුලක ද නැද්ද යන්න තීරණය කරන්නේ කෙසේ ද? එයට කිව හැක්කේ එ සංස්කෘති දෙකෙහි සිරිත් විරිත්, ආහාර පාන, ඇඳුම් පැලඳුම්, කලා ශිල්ප, දැනුම , පදනම් වන්නන ආදිය අධ්‍යයන කර නිගමනයකට පැමිණිය යුතු බව ය.

අපි උදාහරණයකට සිංහල බෞද්ධ සංස්කෘතිය ගනිමු. සිංහල බෞද්ධ සංස්කෘතිය හා ඉන්දියාවේ විවිධ සංස්කෘති අතර සමානකම් රැසක් වෙයි. එ අවුරුදු දහස් ගණනක සම්බන්ධකම් නිසා ඇති වන තත්වයකි. විශේෂයෙන්ම උතුරු ඉන්දීය සංස්කෘති හා සිංහල බෞද්ධ සංස්කෘතිය අතර සමානකම් බොහෝ ය. අපේ භාෂා අතර ද යම් සාමන්‍යයක් දැකිය හැකි ය. එහෙත් අපේ න්‍යාය අතර පැහැදිලි වෙනසක් දැකිය හැකි ය. සිංහල බෞද්ධ සංස්කෘතියෙහි න්‍යාය වතුස්කෝටිකය වන අතර උතුරු ඉන්දීය සංස්කෘතීන්හි න්‍යාය ත්‍රිකෝටිකය වෙයි. ආර්යයන් පැමිණීමට පෙර දඹදිව වතුස්කෝටිකය තිබූ බවත් එයට ප්‍රාග් බෞද්ධ ඉතිහාසයක් ඇති බවත් සඳහන් කළ යුතු ය.

එ අතර සිංහල බෞද්ධයෝ බුද්ධත්වය නමින් නිර්මාපක දෙවියකු ගැන විශ්වාසය නො කරති. විෂ්ණු ආදී දෙව්වරු සිංහල බෞද්ධ සංස්කෘතියෙහි මතු බුද්ධත්වය බෝධිසත්ව දෙව්වරු වෙති. එහෙත් විෂ්ණු දෙවියෝ ඉන්ද්‍රිය සංස්කෘතියෙහි බුද්ධත්වයේ අවතාරයක් වෙයි. සිංහලයන්ගේ විෂ්ණු දෙවියන් හින්දු විෂ්ණු දෙවියන් ලෙස සලකා සිංහල බෞද්ධ සංස්කෘතියෙන් ඉවත්කිරීමට වැයම් කරන්නෝ මේ වෙතස නො හඳුනති. සිංහල බෞද්ධයෝ සසරින් එතරවීමට දෙවියන්ට කන්තලවී නො කරති.

සිංහලයන්ගේ වෙදකම ද උත්තර භාරතීය ආයුර්වේදය හෝ දකුණු ඉන්දියාවේ සිද්ධ වෙදකම හෝ නො වේ. අද සිංහලයන් ආයුර්වේද වෛද්‍ය ප්‍රතිකාර ගන්නා බව සැඟවී ය. එ දහනවවැනි සියවසේ අග හා විසිවැනි සියවසේ මුල බටහිර සංස්කෘතික යටත්විජිතවාදයට එරෙහිව යෑමේ දී ඇති වූ විකෘති නිසා සිදුවූ ක්‍රියාවලියක ප්‍රතිඵලයකි. අපට අපේම වූ සිංහල වෙදකමක් තිබුණි. එ වෙදකම බටහිරයන්, විශේෂයෙන් ම ලන්දේසීන් විසින් නැතිකරන ලදී. ඉන්පසු අපි අපේ වෙදකමක් ඇතිකර ගැනීමේ දී උතුරු ඉන්දියාව දෙස බැලුවෙමු. එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස බටහිරයන් විනාශකිරීමෙන් පසුවත් ඉතිරිව පැවති සිංහල වෙදකමේ කොටස් ගොඩ වෙදකම ලෙස හැඳින්වීමට අපි, ඉන්දියාවට ගොස් ආයුර්වේදය ඉගෙන ආපසු පැමිණි ඇතැමුන්ගේ දීනකම පසුපස ගොස්, පුරුදු වීමු.

මෙවැනි ම නොවූවත් එයට සමානතර ක්‍රියාවලියක් සංගීතයෙහි ද සිදු වී ඇති බව පැහැදිලි ය. අපට සිංහල සංගීතයක් නැතැයි සිතූ ඇතැම්හු සංස්කෘතික පුනරුදයේ කොටසක් ලෙස සංගීතය ඉගෙන ගැනීමට බටහිරයන්ගේ උතුරු ඉන්දියාවට ගියහ. ඔවුහු එහි දී දෙපිළකට බෙදුනහ. ආනන්ද සමරකෝන් හා සුනිල් සාන්ත යන සංගීතඥයන් උත්තර භාරතීය සංගීතය හැදෑරීමට අමතර ව වංශ සංගීතය ද යම් ප්‍රමාණයකට හෝ හදාරා ඇති බව පැහැදිලි ය. එමෙන් ම ඔවුන්ගේ කතෝලික ආගමික පසුබිම හේතුවෙන් ඔවුන් බටහිර සංගීතයෙන් ද යම් ආභාසයක් ලැබූ බවට සැකයක් නැත. විශේෂයෙන් ම සුනිල් සාන්තයන්ගේ සංගීතයෙහි පල්ලි නාද රටා ගැන ඇතැම් සංගීතඥයෝ සඳහන් කළහ.

වංශ හෙවත් බෙංගාලි සංගීතයෙහි උත්තර භාරතීය සංගීතයට හසු නොවන නාද රටා ඇති බව විශ්වාස කළ හැකි ය. බෙංගාලි සංස්කෘතිය ඉන්දියාවේ බටහිර ප්‍රදේශවල සංස්කෘති තරම් වේදිකකරණයට භාජනය වී නැති බව ද පැහැදිලි ය. අද හින්දු ආගමික සංස්කෘතිය බෙංගාලි හෙවත් වංශ සංස්කෘතියෙහි ඇතැම් අංග අවශෝෂණය කර ඇති බැවින් අපට ඇතැම්විට උත්තර භාරතීය හින්දු සංස්කෘතිය හා වංශ සංස්කෘතිය අතර ඇති වෙනස්කම නො තේරෙයි. වංශ සංස්කෘතියෙහි දුර්ගා පුජාව අද හින්දු සංස්කෘතියෙහි ද අංගයක් බවට පත් වී ඇත. එහෙත් දුර්ගා පුජාවෙහි අතීතය ලක්ෂණ ඇති බව පැහැදිලි ය. (අතීතය යනු දැවිලි නොවන බව නැවත නැවතත් අවධාරණය කළ යුතු ය.)

ආනන්ද සමරකෝන් හා සුනිල් සාන්ත යන දෙදෙනා උතුරු ඉන්දියාවට ගොස් සංගීතය ඉගෙන ආපසු පැමිණි පළමු සිංහල සංගීතඥයන් අතර වෙති. ඔවුන් දැඩි වේදිකකරණයකට ගොදුරු වී නොමැති බව පැහැදිලි ය. ඇතැම්විට ඔවුන්ගේ කතෝලික සංස්කෘතික පසුබිම එයට හේතුවන්නට ඇත. ඔවුන් වංශ සංගීතයට ඇල්මක් දක්වා තිබීම වැදගත් කරුණක් වෙයි. වංශ සංගීතය වැනි සංගීතයක්, ඇතැම් අංගවලින් එයට හුරු යන අරුතින්, අපට තිබෙන්නට ඇත. එහෙත් එ පිළිබඳ අපට සාක්ෂි නොමැත.

ඇතැමුන් විසින් දෙනවා දී ඇති පරිදි බටහිර සංගීතය ද මේ දෙදෙනාට බලපා ඇත. විශේෂයෙන් ම පියානෝව ගොදුරැහැනීමෙන් වාදනය කළ හැකි නාද රටා ඔවුන් අතින් නිර්මාණය වී තිබේ. එකල වීසු බටහිර සංස්කෘතික යටත්විජිතවාදයට ගොදුරු වූ සිංහලයන් අතර ඔප් පිපීම, දියගොඩ සැමතැන ආදී ගීත ජනප්‍රිය වීමට එක් හේතුවක් වී ඇත්තේ ද මේ කරුණ ය. කෙසේ වෙතත් උත්තර භාරතීය, වංශ හා බටහිර සංගීත සංකලනය වූ සංගීතයක් ගොඩනැගීමට ඔවුන් අඩුවැඩි වශයෙන් උත්සාහ දරා ඇති බව පෙනෙයි. එ සිංහල සංගීතයක් ගොඩනැගීමෙහිලා කිනම් දායකත්වයක් දැක්වීමට තිබුණි ද යන්න විවාදාත්මක ය.

කෙසේ වෙතත් එ දෙදෙනාම සිංහලයෙහි ලඝු අක්ෂර දිර්ඝ ස්වරයන් නොගැසීමට මහත්සි වී ඇත. උදාහරණයක් වශයෙන් ගතහොත් ජාතික ගීයෙහි එන ශක්තී යන්න ශාක්තී යනුවෙන් අනෙක් අය ලවා නොගැසවීමට ආනන්ද

සමරකෝන් මහතා දැඩි වෙහෙසක් ගෙන ඇති බව සඳහන් වෙයි. සුනිල් සාන්ත මහතා ද එලෙස ම කටයුතු කර ඇති බව එතුමාගේ ගීතවලට සවන් දීමේ දී පෙනී යයි.

ආනන්ද සමරකෝන් සුනිල් සාන්ත සම්ප්‍රදාය වෙතස් කිරීමට දැනුවත්ව කටයුතු කෙළේ එකල පැවති ශ්‍රී ලංකා ගුවන් විදුලි සේවයයි. එ කරුණ සම්බන්ධයෙන් ඒදිරිවර සර්වචන්ද්‍ර, ඇම ජේ පෙරේරා, ඩී. බී බනපාල ආදී මහත්වරුන්ගේ නම් සඳහන් වෙයි, අපේ ඊනියා මහා සම්ප්‍රදායක් ඉන්දියාවේ සෙවු මොවුන් ඇල්බට් පෙරේරා නම් දක්ෂ තරුණ ශිෂ්‍යයකු සංගීතය ඉගෙනීමට උතුරු ඉන්දියාවට යැවීමට කටයුතු කළහ. ඇල්බට් පෙරේරා මහතා යනු අන් කිසිවකු නොව අප කවුරුත් හොඳහැටි දන්නා ඩබ්ලිව් ඩී අමරදේව මහතා ය. වාදනශෛලී ද දක්ෂයකු වුව ද ශාස්ත්‍රීය සංගීතය ඉන්දියාවේ දී ඉගෙන ගත්ත ද අමරදේව මහතා සරල ගී ගායකයකු ලෙස ප්‍රසිද්ධ ය. ඉන්දියාවෙන් හෙත්වන ලද සංගීතඥයකු ලවා ගුවන් විදුලි ගායකයන් ශ්‍රේණිගත කිරීමේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස එයට විරෝධය පා සුනිල් සාන්ත මහතා ගුවන් විදුලිය අත්හැර ගිය අතර පසුව අමරදේව මහතාගේ මුලිකත්වයෙන් හා සර්වචන්ද්‍ර ආදී මහත්වරුන්ගේ අනුග්‍රහයෙන් උත්තර භාරතීය සංගීතය අනුව යමින් සිංහල ගීත සම්ප්‍රදායක් මෙරට බිහිවිය. පසුකාලීනව බටහිර සම්ප්‍රදාය අනුකරණය කිරීමට විවිධ මට්ටම්වල සංගීතඥයන් පෙළඹී ඇති අතර හින්දි ගීත ඇසුරෙන් ගැයෙන ගීත ඔස්සේ ද මේ බටහිරකරණය තවදුරටත් සිදු වී ඇත. හින්දි චිත්‍රපටි සංගීතය බටහිර ආරක් ගත් සංගීතයක් බව පැහැදිලි ය.

එ කෙසේ වෙතත් අද වන විට සිංහල සංගීතය නමින් වැදගත් සංගීතයක් අපට නොමැතිවන තත්වයකට පත් වී ඇත. එහෙත් බටහිර හා උත්තර භාරතීය යන ඊනියා මහා සම්ප්‍රදාය දෙකක් අනුකරණය කිරීමේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස සිංහල සංගීතය යනුවෙන් ගැහෙන සිංහල ගීත හා උතුරු ඉන්දීය ගීත අතර යම් සාමාන්‍යයක් ගොඩනැගී ඇත. එය මෑත ඉතිහාසයේ සිදු වූවක් වුව ද එ හේතුවෙන් ද සිංහල සංස්කෘතිය හා උතුරු ඉන්දීය සංස්කෘති අතර ඉතා බොහෝ සම්ප්‍රදායක් බවක් ද ඇති වී තිබේ.

මහාචාර්ය හමින් ද සිල්වා